

ת"פ (נתניה) 31326-08-24 - מדינת ישראל נ' אלאא חפאג'ה

בית משפט השלום בנתניה

ת"פ 31326-08-24 מדינת ישראל נ' חפאג'ה

לפני: כבוד השופט גיא אבנן

המאשימה: מדינת ישראל

באמצעות

נגד

הנאשמת: אלאא חפאג'ה

בשם המאשימה:

בשם הנאשמת: עו"ד ראמי ביאדי

הכרעת דין מתוקנת וגזר דין

1. ביום 1.9.24 הורשעה הנאשמת בהתאם להודאתה בכתב אישום מתוקן בכך שביום 12.8.24 הסיעה ברכב שבבעלות חברתה, בכביש 5714 ביישוב זמר, שני תושבי האזור ששהו בישראל מבלי שהחזיקו אישור כניסה או שהייה כדן. מחמת שגגה בניסוח הוראת החיקוק בכתב האישום המתוקן, הורשעה הנאשמת בעבירה של הסעת שוהים בלתי חוקיים בנסיבות מחמירות. בהיעדר מחלוקת בין הצדדים על כך שאין המדובר בעבירה שבוצעה בנסיבות מחמירות, אני מורה על תיקון הכרעת הדין, ומרשיע את הנאשמת בביצוע עבירה של הסעה שלא כדן, לפי סעיף 12א(ג)(1) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952 (להלן: חוק הכניסה לישראל או החוק).

2. בהתאם להסכמת הצדדים הופנתה הנאשמת לקבלת חו"ד הממונה על עבודות שירות, תוך שהמאשימה הצהירה כי תעתור לגזור על הנאשמת עונש מאסר בפועל לריצוי מאחורי סורג וברית, בצד ענישה נלווית לרבות פסילת רישיון הנהיגה. בחוות דעת מיום 9.10.24 נמצאה הנאשמת מתאימה לריצוי עונשה בעבודות שירות.

3. ביום 15.10.24 נשמעו טיעוני הצדדים לעונש. ב"כ המאשימה הדגישה את נסיבות ביצוע העבירה - כשנה לאחר פרוץ מלחמת "חרבות ברזל" (להלן גם: המלחמה), תקופה בה מדינת ישראל חווה פיגועים רבים, שחלק ניכר מהם מבוצע בידי תושבי האזור שנכנסו לארץ בניגוד לחוק, וכן לאחר שהמחוקק הורה על החמרה בענישה במסגרת תיקון מס' 38 לחוק הכניסה לישראל (להלן: תיקון מס' 38 או התיקון לחוק). ב"כ המאשימה הפנתה למספר פסקי דין בניסיון להמחיש את מדיניות הענישה, אם כי מרביתם בגין עבירות שבוצעו לפני פרוץ המלחמה, וממילא אף לא אחד מהם איננו בגין עבירות שבוצעו לאחר התיקון לחוק. בהתחשב בשיקולים עליהם עמדה ביקשה ב"כ המאשימה לקבוע את מתחם העונש בין 6-12 חודשי מאסר בפועל, ועתרה להגדיר מראש, ללא קשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, כי אין לאפשר את ריצויו בדרך של עבודות שירות. בקביעת העונש בתוך המתחם - הנאשמת נעדרת הרשעות קודמות, הורשעה במיוחס לה בהתאם להודאתה. משכך ביקשה ב"כ המאשימה לגזור את עונשה בקצה התחתון של המתחם, ל-6 חודשי מאסר בפועל מאחורי סורג וברית, מאסר על-תנאי, קנס, פסילת רישיון הנהיגה בפועל ועל-תנאי.

4. ב"כ הנאשמת לא התייחס בטיעוניה למתחם העונש הראוי. הוא פירט את נסיבותיה של הנאשמת - אם לשלושה ילדים צעירים (בני 3, 4 ו-8), אשר נאלצת לפרנסם לבדה משל הייתה הורה יחידני, ללא תמיכה כספית או סיוע כלשהו מאביהם של הילדים. הנאשמת מתגוררת בכפר זלפה, מקום בו התחבורה הציבורית איננה סדירה, דבר שיקשה עליה לבצע עבודות שירות ככל שרישיון הנהיגה שלה ייפסל. הודגש כי רישיונה נפסל בהליך המעצר עד לתום ההליכים, וחרף הקשים התייצבה הנאשמת לראיון בפני הממונה על עבודות שירות. הנאשמת הפנימה את חומרת העבירה שביצעה, ומאז מדריכה את תושבי כפרה בעניין זה. משכך ביקש להימנע מלגזור עליה עונש מאסר ממש, להסתפק בתקופת הפסילה עד לתום ההליכים, ולהתחשב במצבה הכלכלי הקשה בעת קביעת גובה הקנס.

הנאשמת העידה כי היא מתגוררת עם ילדיה אצל אמה. היא הביעה חרטה על מעשה העבירה שביצעה, מודעת לכך ששגתה שגיאה חמורה, וסיפרה כי מאז האירוע היא מזהירה את התושבים במקום מגוריה מפני ביצוע עבירות דומות. היא ביקשה מבית המשפט לגזור את עונשה למאסר שירות בעבודות שירות, שלאחריו תוכל לחזור לעבודתה כסייעת בגן ילדים. כן הדגישה את הקושי בהתניידות על רקע היעדר תחבורה ציבורית ביישובה.

דין

5. מעשה העבירה שביצעה הנאשמת - הסעת שני תושבי האזור שנכנסו לישראל בניגוד לחוק, פוגעת במספר ערכים מוגנים. ראשית, בפררוגטיבה של המדינה לקבוע את הבאים בשעריה. שנית, וכפועל יוצא מהפגיעה בערך הראשון, הנאשמת מנעה מהמדינה את זכותה, וחובתה, לבחון מבעוד מועד את מידת מסוכנותם של מי שמבקשים להיכנס לשטחה. שלישית, וכנגזרת מהאמור לעיל, הנאשמת במעשיה סיכנה את שלומו של הציבור וביטחונו: הן ביטחון פיזי/בריאותי, עד כדי סיכון חיים ממש - פיגועים רבים מאוד מבוצעים בידי תושבי האזור נעדרי היתר כניסה לישראל; והן ביטחון כלכלי מפני

פגיעה בקניין - כדבר של יום ביומו בית המשפט דן בעניינם של תושבי האזור הנאשמים בביצוע עבירות רכוש, בדגש על התפרצויות לעסקים ובתי מגורים, וגניבת כלי רכב לצורך העברתם לשטחים, עבירה שהוכרה זה מכבר כמכת מדינה, ומבססת "תעשיית פשע" ענפה. כמו כן, עבירות הרכוש משמשות בחלק נכבד מהמקרים כזרז לביצוע עבירות נוספות, לרבות אלימות וסיכון העוברים בדרך - בנהיגה ללא רישיון, לעתים רבות באופן פרוץ ומסכן חיים.

מדיניות הענישה כלפי העוברים על חוק הכניסה לישראל, בדגש על הגורמים המאפשרים את כניסתם של שוהים בלתי חוקיים ומקילים עליהם - המסיעים, המעסיקים והמלינים, מעידה על מגמה עקבית של החמרה בענישה. למדיניות הענישה בעבירות שבוצעו עובר ליום 7.10.23, ראו פסקי הדין שלהלן (בשינויים המתאימים - הנסיבות בחלק מפסקי הדין חמורות מאלו שבענייננו):

רע"פ 5094/20 אשרף זנאדה נ' מדינת ישראל (30.7.20). המבקש הורשע בהסעתם של שני שוהים בלתי חוקיים אותם ביקש להכניס למדינת ישראל. משעוכב במחסום נמצאו השניים יושבים על רצפת מכוניתו. שירות המבחן המליץ להסתפק בקנס ובענישה צופה עתיד, ואילו הממונה על עבודות שירות מצא כי המבקש איננו כשיר רפואית לבצע עבודות שירות. בבית משפט השלום נקבע מתחם ענישה בין מספר חודשי מאסר שניתן לרצות בעבודות שירות, לבין 7 חודשי מאסר בפועל, והמבקש נדון ל-60 ימי מאסר בפועל, מאסר על-תנאי, קנס, פסילת רישיון נהיגה בפועל ועל תנאי. ערעורו לבית המשפט המחוזי נדחה, וכך גם בקשתו לרשות ערעור.

רע"פ 4062/17 פתחי אלקואעין נ' מדינת ישראל (19.6.17). המבקש הורשע בעבירה של הסעת חמישה שוהים בלתי חוקיים. בית משפט השלום קבע מתחם ענישה בין מאסר קצר שניתן לרצות בעבודות שירות לבין מספר חודשי מאסר, ועל רקע נסיבותיו של המבקש מצא לחרוג לקולה מהמתחם, להאריך מאסר מותנה בן 8 חודשים, ובצד זאת גזר עליו 400 שעות של"צ, קנס בסך 10,000 ₪, הופעלה התחייבות בסך 15,000 ₪, פסילת רישיון הנהיגה למשך שנה וחילוט מכוניתו. ערעור המדינה התקבל (במקביל נדחה ערעור המבקש על הכרעת הדין), ונגזרו על המבקש מאסר בפועל למשך 5 חודשים, התנאי בן 8 חודשים הופעל בחופף, כך שהמבקש נדון ל-8 חודשי מאסר בפועל, קנס בסך 1,000 ₪, ושאר הרכיבים כפי שנקבעו בבית משפט השלום. הבקשה לרשות ערעור נדחתה.

רע"פ 7726/13 גמעה נסאסרה נ' מדינת ישראל (8.1.14). המבקש הורשע בעבירה של הסעת ארבעה שוהים בלתי חוקיים. בית משפט השלום גזר עליו 7 חודשי מאסר בפועל, מאסר על-תנאי, קנס בסך 5,000 ₪ ופסילת רישיון הנהיגה למשך 6 חודשים. ערעורו (על הכרעת הדין וגזר הדין) נדחה, וכך גם בקשתו לרשות ערעור.

רע"פ 818/13 מחמוד אבו חאמד נ' מדינת ישראל (03.04.2013). המבקש הורשע בעבירה של העסקת שוהה בלתי חוקי למשך יום אחד, ובית משפט השלום גזר את דינו ל-3 חודשי מאסר

בפועל לריצוי בדרך של עבודות שירות, 6 חודשי מאסר על-תנאי, קנס בסך 5,000 ₪ והתחייבות בסך 10,000 ש"ח. ערעורו לבית המשפט המחוזי נדחה וכך גם בקשתו לרשות ערעור.

רע"פ 5862/11 אדאם שוואהנה נ' מדינת ישראל (11.08.2011). המבקש הורשע בעבירה של העסקת שוהה בלתי חוקי והוטלו עליו 6 חודשי מאסר על-תנאי לצד קנס בסך 2,000 ₪. ערעור המדינה על קולת העונש התקבל, זאת בהיעדר נסיבות מיוחדות המאפשרות להימנע מהטלת מאסר בפועל על מי שהורשע בעבירות לפי סעיף 12א לחוק הכניסה לישראל, במיוחד לאור תקופת ההעסקה שנמשכה מספר ימים. בית משפט המחוזי הוסיף לעונשו של המבקש 3 חודשי מאסר בפועל לריצוי בעבודות שירות. בקשת הרשות לערער נדחתה.

6. חומרתן של העבירות על חוק הכניסה לישראל קיבלו ביטוי מצמרר בעקבות מתקפת הטרור האיזומה על מדינת ישראל ביום 7.10.23, אשר הובילה לפרוץ מלחמת "חרבות ברזל". גל הטרור שהתפתח מאז, ושעודנו בעיצומו, הביא להחמרה במדיניות הענישה, זאת אף בטרם אמר המחוקק את דברו בהקשר זה. בכל הנוגע להחמרה בענישה בגין עבירה של שהייה בלתי חוקית במדינת ישראל, ראו רע"פ 7908/23 אלנגאר ואח' נ' מדינת ישראל (27.11.23); רע"פ 2149-10-24 אלמצרי ואח' נ' מדינת ישראל (7.10.24).

7. במסגרת תיקון מס' 38 מצא המחוקק להחמיר ולהרחיב את סל הענישה שראוי להטיל על מבצעי העבירות של הסעת שוהים בלתי חוקיים, הלנתם והעסקתם, תוך הדגשת ההבחנה בינם לבין חומרת מעשיהם של השוהים הבלתי חוקיים בעצם כניסתם או שהייתם בישראל בניגוד לחוק. המחוקק בחר שלא להתערב בעונש המרבי שראוי להטיל על השוהים עצמם, העומד על שנת מאסר בפועל, ובכך הבהיר כי העבריינים המאפשרים את כניסתם ושהייתם של השוהים הבלתי חוקיים - בהסעתם, העסקתם והלנתם - הם שורש הרע, ובהם יש להילחם מלחמת חורמה, תוך הטלת עונשים מוחשיים, כבדים וכואבים, כאלו שיהלמו את חומרת מעשיהם, וירתיעו אותם ושכמותם מפני המשך ביצוע העבירות. בדרך זו ביקש המחוקק להתמודד עם הסיכון הביטחוני העצום שמסבה לציבור אוכלוסיית השוהים הבלתי חוקיים.

כך, במסגרת התיקון לחוק הוכפל עונש המאסר המרבי לעבירות "הבסיסיות" של הסעה, הלנה והעסקה (היינו, כאלו שלא נקבעו בצדן נסיבות מיוחדות לחומרה), והועמד על 4 שנות מאסר בפועל (הסעה "בסיסית" - סעיף 12א(ג)(1) לחוק הכניסה לישראל; הלנה והעסקה "בסיסיות" - סעיף 12ב(2) לחוק הכניסה לישראל). עונש המאסר המרבי לעבירות אלו בנסיבות מחמירות (לדוגמא - הסעה של שלושה שוהים בלתי חוקיים ומעלה) הועמד על 7 שנות מאסר בפועל (הסעה בנסיבות מחמירות - סעיף 12א(ג)(1א) לחוק; הלנה והעסקה בנסיבות מחמירות - סעיף 12ב(3) לחוק).

ברם, המחוקק לא הסתפק בהחמרת עונש המאסר המרבי בצדן של העבירות, אלא קבע הוראת שעה משלימה, המחייבת את בתי המשפט להטיל בעבירות הסעה, הלנה והעסקה של שוהים בלתי

חוקיים עונש מזערי שלא יפחת מרבע העונש המרבי, למעט בנסיבות בהן ימצאו טעמים מיוחדים שיירשמו לחרוג מעונש המינימום. עוד נקבע, כי עונש המאסר לפי סעיף זה לא יהיה כולו על-תנאי, בהיעדר טעמים מיוחדים (סעיף 12א לחוק). ויודגש: עונש המינימום איננו מוגבל לעבירות החמורות יותר, אלא חל גם על "עבירות הבסיס".

גם בכך לא הסתפק המחוקק, והוסיף וקבע קנסות מזעריים בעבירות הסעה בנסיבות מחמירות (סעיף 12א(ג)(4) לחוק), ובעבירות העסקה והלנה - הן "בסיסיות" (סעיף 12ב(ג) לחוק), והן בנסיבות מחמירות (סעיף 12ב(ג) לחוק).

כן ניתנו הוראות באשר לפסילת רישיון הנהיגה של המסיעים, הן בידי שוטר והן בידי בית המשפט (סעיפים 12א(ג)(4), 12א(ד)(2) לחוק), ולחילוט הרכב בו נעשה שימוש לביצוע העבירה, ולחלופין הטלת קנס בשווי הרכב, ולכל הפחות בגובה מחצית משווי הרכב (סעיף 12א(ד)(1) לחוק).

בעניינם של המלינים והמעסיקים נקבעו סנקציות נוספות, לרבות מתן סמכות לקצין משטרה מוסמך להטיל צו מינהלי להגבלת שימוש במקום המשמש לביצוע עבירות; האפשרות להטלת צו שיפוטי להגבלת שימוש במקום; האפשרות להתלות רישיון או היתר עיסוק במהלך המשפט ובמסגרת גזר הדין, והחובה להתלות רישיון או היתר עיסוק בעיסוק הקשור בעבירה לתקופה שלא תעלה על שנה, ככל שהורשע יחיד או תאגיד בביצוע עבירה של הסעה בנסיבות מחמירות, ניהול שירותי הסעה, הלנה בנסיבות מחמירות או העסקה בנסיבות מחמירות, אלא אם ימצא בית המשפט להימנע מכך מטעמים מיוחדים שיירשמו (סעיפים 12ב(4) - 12ב(10) לחוק).

על הסנקציות הנ"ל הוסיף המחוקק וקבע הוראות באשר לחילוט רכוש (סעיף 12ב(5) לחוק). כך למשל, מי שהורשע בעבירות הסעה, הלנה והעסקה "בסיסיות" - תחולט התמורה שקיבל או שווה הכספי. מי שהורשע בעבירות אלו בנסיבות מחמירות - יחולט רכושו הקשור בעבירה, לרבות בית עסק ודירת מגורים, או רכושו שהוא שווה ערך לרכוש הקשור בעבירה, והכל אלא אם מצא בית המשפט שלא לעשות כן מנימוקים מיוחדים שיירשמו.

מערכת אכיפת החוק - המשטרה, התביעה ובתי המשפט, כשמה כן היא, פועלת בהתאם למסגרת הנורמטיבית כפי שהותוותה בידי המחוקק. משכך, על כולנו להפנים את ההחמרה הנדרשת במדיניות הענישה, ולפעול בהתאם.

8. נשוב עתה לעניינה של הנאשמת. זו הורשעה, כאמור, בביצוע עבירה "בסיסית" של הסעה שלא כדין של שני שוהים בלתי חוקיים. הנאשמת ביצעה את המעשה ביום 12.8.24, היינו כעשרה חודשים לאחר פרוץ מלחמת חרבות ברזל. בכך התעלמה מהסיכון שמעשיה הסבו לציבור כולו, בפרט בתקופה מרובת הפיגועים בה אנו מצויים. הנאשמת העדיפה את טובתה האישית על פני פוטנציאל הנזק האדיר הנשקף

ממעשיה. מכאן, אף אילו בוצעו מעשיה של הנאשמת עובר לתיקון לחוק, ברי כי לא ניתן לגזור גזירה שווה ממדיניות הענישה עובר לפרוץ מלחמת "חרבות ברזל", למדיניות הענישה בתוך תקופת המלחמה.

אלא שבענייננו המדובר במי שביצעה את מעשה העבירה כשלושה חודשים לאחר שנכנס לתוקפו תיקון מס' 38 (מיום 8.4.24), ומובן שאין דינו של מי שביצע עבירה על חוק הכניסה לישראל בתוך תקופת המלחמה אך לפני התיקון לחוק, כדינו של מי שביצע את מעשה העבירה לאחר התיקון לחוק.

9. ב"כ הנאשמת לא תמך טיעונו בפסקי דין כלשהם. ב"כ המאשימה הגישה מספר פסקי דין, מהם פסק דין יחיד בגין הרשעה בעבירת הסעה שלא כדין, לאחר פרוץ מלחמת "חרבות ברזל", אך עובר לתיקון לחוק: ת"פ (שלום ב"ש) 2084-11-23 מדינת ישראל נ' אלגלאוי (8.9.24). פסק הדין איננו חלוט. הנאשם הורשע בכך שביום 31.10.23 הסיע במעבר "מיתר" שוהה בלתי חוקי. בית המשפט קבע את מתחם העונש בין 6-12 חודשי מאסר בפועל, ודן את הנאשם ל-9 חודשי מאסר בפועל שניתן לרצות בעבודות שירות, מאסר על-תנאי בן 6 חודשים למשך 3 שנים, קנס בסך 5,000 ₪ או 50 ימי מאסר תמורתו, פסילת רישיון הנהיגה בפועל למשך 9 חודשים ופסילה על-תנאי בת 9 חודשים למשך 3 שנים.

לפסק דינה של ערכאת הערעור, בגין עבירת הסעה שלא כדין בנסיבות מחמירות, שבוצעה לאחר פרוץ המלחמה ועובר לתיקון לחוק, ראו עפ"ג (מרכז-לוד) 62378-06-24 אל גראד נ' מדינת ישראל (23.9.24, לא פורסם). המערער הורשע בהתאם להודאתו בכך שביום 15.3.24 הסיע שלושה שוהים בלתי חוקיים, לפי סעיף 12א(ג)(1א)(ב) לחוק הכניסה לישראל. בית משפט השלום קבע מתחם עונש בין 3-15 חודשי מאסר בפועל, אך סייג את חלקו התחתון של המתחם למצבים בהם אין באפשרותו של הנאשם לרצות עונשו בדרך של עבודות שירות. דובר בנאשם בן כחמישים, נעדר הרשעות קודמות, נשוי, אב לחמישה, מפרנס יחיד, שהיה נתון במעצר 10 ימים. נגזרו עליו 6 חודשי מאסר בפועל לריצוי בעבודות שירות, מאסר על-תנאי בן 7 חודשים למשך 3 שנים, שנת פסילת רישיון הנהיגה על-תנאי למשך 3 שנים, קנס בסך 7,500 ₪ או 6 חודשי מאסר תמורתו. הערעור נדחה בהסכמה לאחר שנשמעו הערות בית המשפט.

לפסק דינה של ערכאת הערעור בגין עבירת העסקה שלא כדין בנסיבות מחמירות, אשר בוצעה לאחר פרוץ המלחמה ועובר לתיקון לחוק, בשילוב עבירת העסקה שלא כדין "בסיסית" למשך יום אחד לאחר התיקון לחוק, ראו עפ"ג (חיפה) 64502-06-24 סלאמה נ' מדינת ישראל (15.7.24). המערער הורשע בהתאם להודאתו בהעסקת שוהה בלתי חוקי במאפייני מיום 14.1.24 עד יום 9.4.24. חלו בענייניו שתי מערכות דינים. הראשונה - מיום 14.1.24 עד יום 8.4.24 בהתאם לדין עובר לתיקון מס' 138, היינו, העסקה שלא כדין בנסיבות מחמירות, שתקופת המאסר המרבית בגינה עמדה על 4 שנים, ללא עונש מינימום; השנייה - מיום 8.4.24 עד יום 9.4.24 בהתאם לדין לאחר התיקון לחוק, היינו, העסקה שלא כדין "בסיסית", שתקופת המאסר המרבית בגינה עמדה על 4 שנים, רבע מתקופה זו כעונש מזערי. בית משפט השלום קבע את מתחם העונש בין 9-24 חודשי מאסר בפועל, בצירוף ענישה

נלוות, וגזר על המערער - נעדר הרשעות קודמות שהורשע במיוחס לו בהתאם להודאתו, מאסר בפועל בן 10 חודשים, מאסר על-תנאי בן 6 חודשים למשך 3 שנים, וקנס בסך 5,000 ₪ או 15 ימי מאסר תמורתו. בית המשפט המחוזי דחה את הערעור בקובעו: "הערתנו השניה חשובה לא פחות, ומופנית אל ציבור המעסיקים, המלינים והמסיעים. עונשו של המערער ייתכן ומהווה החמרה מסוימת מרמת הענישה שנהגה טרם המלחמה. עם זאת - וזה הדבר החשוב - בית המשפט קמא החמיר בעונש במקרה דנן באופן מדוד. במילים אחרות, לא מן הנמנע כי הענישה במקרים הבאים, קלים, ומאליו יוצא שגם חמורים יותר מעניינו, תלך ותהיה מחמירה וקשה יותר. משכך, גזר דינו של בית המשפט קמא במקרה דנן יהווה רק בסיס לענישה עתידית ולא בהכרח אמת מידה שיש להשתוות אליה" (הדגשות במקור - ג' א').

10. בהתחשב בשיקולים עליהם עמדתי, בהחמרת מדיניות הענישה לעבירות שבוצעו לאחר פרוץ המלחמה, ולהחמרה הנוספת המתחייבת בהתאם להוראות המחוקק בתיקון מס' 38, ותוך שנתתי דעתי לצורך בזהירות, מתונות ומידתיות בהחמרה בענישה, אני קובע את מתחם העונש בין 6-18 חודשי מאסר בפועל. בקובעי מתחם זה אני ער לכך שחלקו העליון של המתחם גבוה מזה שלו עתרה המאשימה. עם זאת, הגדרת מתחם העונש הראוי היא בגדר קביעה נורמטיבית של בית המשפט, ואיננה מוגבלת לעתירותיהם של הצדדים. ראו ע"פ 1548/18 תום נתנאל גיא נ' מדינת ישראל (28.11.18, פסקה 19). דומה שבעניינו נפלה המאשימה לכדי שגגה, כשביקשה לקבוע מתחם עונשי צר יתר על המידה, שאינו מתחשב דיו בהוראות התיקון לחוק, בפרט בשילוב בין תקופת המאסר המרבית שנקבעה בצדה של העבירה (4 שנים), לבין עונש המאסר המזערי (רבע מהעונש המרבי, שלא יהיה כולו על-תנאי).

11. נתונה האישיים של הנאשמת מצדיקים גזירת עונשה ברף הנמוך של המתחם. אם המטפלת בשלושת ילדיה לבדה, נעדרת הרשעות קודמות, אשר הורשעה בהתאם להודאתה בשלב מוקדם של ההליך, הביעה צער וחרטה על המעשה, ודומה כי הפנימה את חומרתו. ב"כ המאשימה, ובצדק, ביקשה אף היא למקם את העונש בקצהו התחתון של המתחם, אלא שלשיתתה יש להורות על ריצויו במאסר ממש, מאחורי סורג וברית. עתירתה זו איננה מופרכת, ובהחלט ייתכנו מקרים בהם ימצא להורות על ריצויו העונש במאסר ממש, גם כאשר תקופת המאסר מאפשרת את ריצויו בדרך של עבודות שירות. עם זאת, בהינתן מצבה האישי של הנאשמת, כפי שהובא לפניי מפיה ומפי בא כוחה, סבורני כי נכון לילך לקראתה, ולאפשר לה לרצות את העונש בדרך שיקומית, קרי, בעבודות שירות. אשר למרכיבי העונש הנוספים - נאמן למצוות המחוקק, תקופת המאסר בפועל בצירוף תקופת המאסר המותנה, לא תפחתנה מרבע מתקופת המאסר המרבית. כן יש לחייב את הנאשמת בקנס כספי, אשר לנוכח מצבה ייגזר במתינות, ובפסילה של רישיון הנהיגה, שאף במרכיב זה ראיתי לנקוט דרך בית הלל.

12. סוף דבר, אני גוזר על הנאשמת את העונשים הבאים:

א. 6 חודשי מאסר בפועל.

המאסר ירוצה בדרך של עבודות שירות בעמותת "מדור לדור" בעפולה, בהתאם לחוות דעת הממונה על עבודות שירות מיום 9.10.24. הנאשמת תתייצב ביום 6.11.24 בשעה 8:00 במשרדי הממונה במפקדת מחוז צפון של שב"ס.

הנאשמת מוזהרת כי עליה לעמוד בתנאי ההעסקה ובדרישות הממונה, לרבות בדבר איסור צריכת אלכוהול, וכי כל חריגה מהכללים עלולה להביא להפסקת עבודות השירות וריצוי יתרת עונש המאסר מאחורי סורג ובריא.

בהתחשב בנסיבותיה המשפחתיות של הנאשמת, ובהתאם לסמכותי לפי סעיף 51 לחוק העונשין, תשל"ז-1977, אני מתיר לנאשמת לבצע עבודות שירות בהיקף 6 שעות עבודה ביום.

ב. 6 חודשי מאסר אותם לא תרצה הנאשמת אלא אם תעבור תוך שלוש שנים עבירה על חוק הכניסה לישראל.

ג. קנס בסך 2,500 ₪ או 10 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב-5 תשלומים חודשיים שווים ורצופים, החל מיום 10.1.25 ובכל 10 בחודש שלאחריו. לא ישולם איזה מהתשלומים במועדו, תעמוד יתרת הקנס לפירעון מיידי.

מוסבר לנאשמת כי ניתן לשלם את הקנס כעבור שלושה ימים מיום מתן גזר הדין לחשבון המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגביה באחת מהדרכים הבאות: (-) כרטיס אשראי באתר המקוון של רשות האכיפה והגביה www.eca.gov.il; (-) מוקד שירות טלפוני בשירות עצמי (מרכז גביה) *35592 או בטלפון 073-2055000; (-) במזומן בכל סניף של בנק דואר בהצגת תעודת זהות בלבד (אין צורך בשוברים).

ד. אני פוסל את הנאשמת מלקבל ומלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 6 חודשים, בניכוי תקופת הפסילה עד לתום ההליכים.

הפסילה תחל לאלתר, ותימנה במצטבר לכל פסילה אחרת שטרם סיימה לרצות. מוסבר לנאשמת שהיא חייבת להפקיד את רישיונה במזכירות בית המשפט. לא יופקד הרישיון, תחל הפסילה במועד שנקבע לעיל, אך לא תימנה כל עוד לא יופקד הרישיון ולכן לא תסתיים. ככל שהנאשמת תפקידה את רישיונה בבית המשפט במסגרת הפסילה עד לתום ההליכים, הרי שהיא פטורה מהפקדה חוזרת, או מהפקדת תצהיר.

ה. הנאשמת תיפסל מלקבל ומלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 6 חודשים, ואולם הנאשמת לא תישא בעונש זה אלא אם תעבור תוך 3 שנים עבירה על חוק הכניסה לישראל או נהיגה בפסילה.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, כ"ז תשרי תשפ"ה, 29 אוקטובר 2024, במעמד הצדדים.

המזכירות תעביר עותק מגזר הדין לממונה על עבודות שירות.